

UvA-DARE (Digital Academic Repository)

Young adult homeownership pathways and intergenerational support

Homes, meanings and practices

Druță, O.

[Link to publication](#)

Creative Commons License (see <https://creativecommons.org/use-remix/cc-licenses/>):

Other

Citation for published version (APA):

Dru, O. (2017). *Young adult homeownership pathways and intergenerational support: Homes, meanings and practices*.

General rights

It is not permitted to download or to forward/distribute the text or part of it without the consent of the author(s) and/or copyright holder(s), other than for strictly personal, individual use, unless the work is under an open content license (like Creative Commons).

Disclaimer/Complaints regulations

If you believe that digital publication of certain material infringes any of your rights or (privacy) interests, please let the Library know, stating your reasons. In case of a legitimate complaint, the Library will make the material inaccessible and/or remove it from the website. Please Ask the Library: <https://uba.uva.nl/en/contact>, or a letter to: Library of the University of Amsterdam, Secretariat, Singel 425, 1012 WP Amsterdam, The Netherlands. You will be contacted as soon as possible.

Summary

Title of the thesis:

Young adult homeownership pathways and intergenerational support: homes, meanings and practices

Introduction

This dissertation analyzed the homeownership pathways of young adults, negotiations of intergenerational support that pave the way to homeownership and meanings of homeownership in three cross-country case studies – England, Romania and Japan. Asset accumulation through the pursuit of homeownership has come to be seen as an important part of securing individual (and household) well-being and welfare in many developed economies. However, the financial crisis exposed growing problems with homeownership models that rely on increasingly financialized mortgage markets. Declining access to homeownership among young adults has been one of the main features of the post-GFC period. Meanwhile, for those that do access homeownership intergenerational support has become an integral part of pathways toward homeownership. This study started from the premise that in the post-GFC era resources/ assets available to young adults within their family networks, and the practices or support toward homeownership are increasingly important to understanding housing markets. Furthermore, it is through the analysis of these practices that we can grasp new meanings of homeownership.

Young adults pathways into homeownership

In this study we have shown that pathways into homeownership are practically negotiated within the environment in which young adults pursue everyday lives and make life-course decisions. Pursuing homeownership in the context of England (Birmingham), Romania (Bucharest) or Japan (Tokyo) assembles very different social and material realities, making homeownership very different ‘things’.

For Birmingham young adults the pursuit of homeownership seemed to be part of a rite of passage toward adulthood, and those that achieved it saw it as ‘fitting their age bracket’ or achieving a status that was expected of them. For Bucharest young adults homeownership seemed to be the default option, and achieving autonomous living also almost always equated with using family owned property or owning property themselves (there are of course exceptions, and rental housing is likely to grow in popularity as homeownership remains inaccessible and family resources dwindle). Finally, the examination of

homeownership pathways of young adults in Tokyo reveals yet another reality in which homeownership is both highly normative and increasingly difficult to justify for reason having to do with asset accumulation, but also demographic aging.

Intergenerational support and family responsibilities

This study has made an important contribution to the study of intergenerational relations through the lens of housing. By considering housing (property) as the material bond that binds intergenerational relations, and using gift exchange theories to analyze family responsibilities the study has shown the multiple modes for managing indebtedness that families practice in different contexts. Thus, in the case of young adults and their families in Birmingham support for homeownership was both easier to receive and easier to give due to its 'special status' as proper responsible consumption. Within a framework of autonomy, gifting toward homeownership allows parents to support a desirable life-course pathway for their children and at the same time 'keep wealth in the family.' Meanwhile, receiving support for homeownership allows young adults to minimize the amount of indebtedness they might otherwise feel.

Romanian families in Bucharest seem to manage the indebtedness inherent in large amounts of support for housing (homeownership) by denying that there is a debt to begin with. Thus, young adults understand support as something they are entitled to by virtue of being the children of their parents. Meanwhile, parents 'keep their children close' by continuing to exercise control over home spaces, while professing disinterested generosity.

Finally, for young adults in Tokyo relationships with their families seems to continue to depend on the role that they are assuming in bringing forward the family life. Family successors become deeply embedded within the family, receiving both high amounts of support usually in the form of housing or land, and assuming high levels of responsibility. Children who are not family successors may only sporadically count on family support, usually from different sources than the main family estate (such as the private savings of the mother).

Meanings of homeownership

Another important contribution relates to conceptualizing homeownership. In this study we have shown that homeownership is much more than just a market commodity, pursued by independent consumer households.

It is also, much more than just a status symbol, or a way of building one's identity through 'homemaking'. Instead, by considering the role of families in reproducing homeownership pathways we have shown that homeownership can be an 'ideal gift', an 'entangled possession', a 'variagated, not non-size-fits-all tenure.' Thus, while the pursuit of homeownership may indeed bring households into the fold of globalizing markets circulating capital, it also domesticates and enmeshes these markets into the everyday negotiations of intergenerational families. The everyday political-economy of gifts and bequests, the negotiations of responsibilities and entitlements are part and parcel of these housing markets.

Reflections on findings

The findings of this study have important implications for how we understand the relationship between housing and welfare and the role of markets for homeownership in this equation. Theories developed to explain this relationship so far, mainly considered households as independent market actors and subjects of the welfare state. What this study has shown is that there is one more dimension to take into consideration, and that is the intervention of the family in shaping homeownership access and the markets for homeownership.

Second the study has some important implications for how we imagine the individual in contemporary society. Far from the heroic individual pursuing an individualized project of the self, we have shown that on the contrary, the more individuals are exposed on social risks the more individualized life-styles become dependent on the web of (family) relations that an individual can count on. This is particularly the case when it comes to housing trajectories through the life-course.

Finally it has contributed to our understanding of family life and family responsibilities in contemporary society. What we have shown through the chapters is that solidarity and conflict are not mutually exclusive ,but indeed they manifest at the same time. The more pressures toward 'refamilialization' bring individuals together, the more occasions for solidarity and conflict (and frustration) increase.

Samenvatting

Titel van het proefschrift:

Woonpaden van Jongvolwassenen naar eigenwoningbezit en intergenerationale bijstand: huizen, betekenissen en praktijken

Inleiding

Voor dit proefschrift zijn de woonpaden naar eigenwoningbezit van jongvolwassenen geanalyseerd, alsmede hun onderhandelingen over intergenerationale bijstand die het huizenbezit mogelijk maakt en de betekenis van het bezit van een eigen woning in drie casestudy's in Engeland, Roemenië en Japan. Het accumuleren van bezit door het verwerven van een eigen huis wordt tegenwoordig in veel ontwikkelde economieën beschouwd als een belangrijke zekerheid in het streven naar welzijn en welvaart op individueel en gezinsniveau. De financiële crisis heeft echter toenemende problemen blootgelegd met modellen van eigenwoningbezit die zijn gebaseerd op meer en meer gefinancierde hypotheekmarkten. De afnemende mogelijkheden voor eigenwoningbezit onder jongvolwassenen behoren tot de belangrijkste kenmerken van de periode na de wereldwijde financiële crisis. Intussen is intergenerationale bijstand voor hen die wel perspectief hebben op eigenwoningbezit een integraal onderdeel van dat perspectief geworden. Voor deze studie is uitgegaan van de premisse dat in het tijdperk na de wereldwijde financiële crisis de middelen die jongvolwassenen in hun familienetwerken ter beschikking staan, en de praktijken of de bijstand die hun eigenwoningbezit mogelijk maken, steeds belangrijker worden voor een goed begrip van de woningmarkten. Bovendien kunnen we door een analyse van deze praktijken nieuwe betekenissen van eigenwoningbezit onderkennen.

De woonpaden van jongvolwassenen naar eigenwoningbezit

In deze studie tonen we aan dat de weg naar eigenwoningbezit in de praktijk wordt afgelegd binnen de omgeving waarin jongvolwassenen hun dagelijks leven leiden en beslissingen over hun levensloop nemen. Het streven naar eigenwoningbezit omvat in Engeland (Birmingham), Roemenië (Boekarest) en Japan (Tokio) heel verschillende maatschappelijke en materiële realiteiten en maakt van eigenwoningbezit heel verschillende 'dingen'.

Voor jongvolwassenen in Birmingham leek het streven naar eigenwoningbezit

deel uit te maken van een rite de passage naar volwassenheid, en degenen die het streven realiseerden vonden dat 'passen bij hun leeftijd' of een status opleveren die van hen verwacht werd. Voor jongvolwassenen in Boekarest leek eigenwoningbezit de standaardoptie en kwam het bereiken van een zelfstandig leven vrijwel altijd neer op het gebruik van onroerend goed van de familie of het bezit van een eigen huis (er zijn uiteraard uitzonderingen en waarschijnlijk zal de huursector aan populariteit winnen wanneer eigenwoningbezit onhaalbaar blijft en het familiekapitaal slinkt). Ten slotte heeft het onderzoek naar de mogelijkheden voor eigenwoningbezit onder jongvolwassenen in Tokio nog een andere realiteit aan het licht gebracht, een waarin eigenwoningbezit enerzijds de norm is maar anderzijds steeds moeilijker te rechtvaardigen is om redenen die verband houden met de accumulatie van bezit en de vergrijzing van de bevolking.

Intergenerationele bijstand en familieverantwoordelijkheden

Deze studie heeft een belangrijke bijdrage geleverd aan het onderzoek naar intergenerationele relaties uit het oogpunt van huisvesting. Door huisvesting (woningbezit) als materieel bindend element van intergenerationele relaties te beschouwen en familieverantwoordelijkheden te analyseren met behulp van theorieën over giftenuitwisseling, heeft de studie de verschillende modaliteiten laten zien waarvan families in verschillende contexten gebruikmaken voor het beheer van schuldplichtigheid.

Zo was in het geval van jongvolwassenen en hun familie in Birmingham financiële bijstand voor eigenwoningbezit gemakkelijker te accepteren en gemakkelijker te geven als gevolg van de 'speciale status' van eigenwoningbezit als verantwoorde investering. In het kader van de zelfstandigheid stelt een schenking ten behoeve van eigenwoningbezit ouders in staat een gewenst levenspad voor hun kinderen te steunen en toch 'het geld in de familie te houden'. Tegelijkertijd kunnen jongvolwassenen, door bijstand te accepteren voor hun eigenwoningbezit, het schuldgevoel dat ze anders misschien zouden ervaren tot een minimum beperken.

Roemeense families in Boekarest leken het gevoel van verschuldigdheid dat nu eenmaal inherent is aan het geven van grote steunbedragen ten behoeve van huisvesting (eigenwoningbezit) op te lossen door te ontkennen dat er überhaupt sprake is van schuld. Dat wil zeggen dat jongvolwassenen de bijstand opvatten als iets waar zij recht op hebben omdat ze de kinderen van hun ouders zijn. Tegelijkertijd hielden de ouders hun kinderen 'kort' door controle te blijven uitoefenen over de woonruimte hoewel ze belangeloze

vrijgevigheid voorwendden.

Ten slotte leken voor jongvolwassenen in Tokio de relaties met hun familie te blijven afhangen van de rol die zij spelen als voortzetters van de familie. ‘Erfopvolgers’ worden diep geïntegreerd in de familie, ontvangen grote bedragen aan bijstand, meestal in de vorm van huizen- of grondbezit, en moeten veel verantwoordelijkheden dragen. Kinderen buiten deze opvolgerscategorie kunnen maar sporadisch op financiële steun van de familie rekenen, meestal vanuit andere bronnen dan het primaire familiebezit (bijvoorbeeld privéspaargeld van de moeder).

Betekeningen van eigenwoningbezit

Een andere belangrijke bijdrage betreft de conceptualisering van het begrip eigenwoningbezit. In deze studie laten we zien dat eigenwoningbezit veel meer is dan een marktproduct dat wordt nagestreefd door onafhankelijke consumentenhuishoudens. Eigenwoningbezit is ook veel meer dan louter een statussymbool of een manier om een identiteit te verkrijgen door ‘een nestje te bouwen’. Door de rol van de familie bij het reproduceren van toegangs woonpaden naar eigenwoningbezit te bestuderen, hebben we laten zien dat de eigen woning zowel een ‘ideaal geschenk’ als een ‘ingewikkeld bezit’ of een ‘veelvormige, niet-standaard woonvorm’ is. Met andere woorden, hoewel het streven naar eigenwoningbezit huishoudens inderdaad in de armen van het op globaliserende markten rondgaande kapitaal kan drijven, zorgt het ook voor inkapseling van deze markten in de alledaagse werkelijkheid van intergenerationele families. De alledaagse politieke economie van schenkingen en erflatingen, de onderhandelingen over rechten en verantwoordelijkheden, vormen een essentieel onderdeel van deze huisvestingsmarkten.

Bespiegelingen over de bevindingen

De uitkomsten van deze studie hebben belangrijke implicaties voor ons inzicht in de relatie tussen huisvesting en welvaart en de rol die de markt voor eigenwoningbezit daarin speelt. Theorieën die tot nu toe zijn ontvouwd ter verklaring van deze relatie, zijn voornamelijk uitgegaan van huishoudens als onafhankelijke marktspelers en onderdanen van de welvaartsstaat. Wat deze studie aantoont is dat er nog een andere dimensie in aanmerking moet worden genomen, te weten de interventie van de familie bij de vormgeving van de toegang tot eigenwoningbezit en de bijbehorende markten.

Ten tweede heeft het onderzoek enkele belangrijke implicaties voor onze

voorstelling van het individu in de hedendaagse samenleving. We hebben niet het heldhaftige individu ontdekt dat een eigen individueel project nastreeft, maar laten zien dat hoe meer individuen blootstaan aan sociale risico's, hoe meer de geïndividualiseerde leefstijlen afhankelijk worden van het web van (familie)relaties waarop een individu kan rekenen. Dit geldt in het bijzonder wanneer het om de toegang tot huisvesting in de loop van het leven gaat.

Ten slotte heeft de studie bijgedragen tot ons inzicht in het familieleven en de familieverantwoordelijkheden in de hedendaagse samenleving. Wat we in de verschillende hoofdstukken hebben laten zien is dat solidariteit en conflict elkaar niet uitsluiten en zich zelfs tegelijkertijd kunnen voordoen. Hoe groter de 'refamilialisatiedruk' die individuen samenbrengt, des te sterker de stijging van het aantal gevallen van solidariteit en conflict (frustratie).